

De derde dag is de dag van de ommekeer in de bijbelse beeldtaal⁹⁶. Zo is de derde dag van het Paasfeest waarop Jezus gekruisigd was, de dag van de grote wending in de geschiedenis van de mensheid. Met de verrijzenis van Christus begint ook de verrijzenis van het messiaanse volk: Israël verrijst uit de dood en de verloren stammen worden herboren en samengevoegd tot een vernieuwd volk van God. Verenigd met het Joodse deel van het Godsvolk wordt de Kerk, het 'lichaam van Christus', het begin van een verrezen mensheid.

Vrijdag, zaterdag en zondag zijn in de kalender van Genesis 1 en 2 van uitzonderlijke betekenis: vrijdag als de dag waarop de drager van God beeld en gelijkenis samen met de 'moeder der levenden' verschijnt, zaterdag de dag van de rust en de dood, zondag de dag van het paradijs, de achtste dag. En zo breekt nu, op de derde dag van de vrijdag uit gerekend, het paradijs aan, de tuin van het heil. Deze 'derde dag' viel samen met de eerste dag van de week in de Paastijd, de dag waarop de eerste schoof van de nieuwe gerste-oogst in de tempel werd opgedragen: het voorteken van de nieuwe opbrengst uit de akkers waarin het zaad gevallen en gestorven was. Nu is Christus de 'eersteling', achter Hem aan verrijst een grote oogst uit de akker van de wereld. Op deze dag gingen de vrouwen naar het graf, waar zij op de sabbat niet heen hadden mogen gaan. Op sobere wijze wordt hun ervaring beschreven. De andere evangelisten vertellen het verhaal met iets andere accenten. Maar zoals een schilder die een gebeurtenis uitbeeldt niet alleen een illustratie beoogt te geven, maar een visie op het gebeuren tot uitdrukking brengt, zo hebben de evangelisten meer willen geven dan een feitelijk verslag.

De ommekeer die zij beleven wordt al duidelijk in het tempo van de beweging: zij komen langzaam aan met hun ingrediënten om de begrafenis te voltooiën, aan het eind van het gedeelte staat 'en zij liepen haastig voort'.*

De vrouwen hebben een voorraad nieuwe kruiden meegebracht om het lichaam van Jezus te verzorgen, in de overtuiging dat op deze derde dag de holte in de spelonk waarin Jezus bijgezet was voorgoed zou worden afgesloten. Drie dagen na een begrafenis moest er gecontroleerd worden of de persoon die overleden was inderdaad dood was, daarna werd de definitieve afsluiting aangebracht. Maar het omgekeerde blijkt gebeurd te zijn: de plaats waar Jezus gelegen had was leeg en een jongeman met een wit gewaad meldt wat er had plaatsgevonden en wat zij nu moeten doen. Wij herinneren ons wat er vermeld was over de jongeman die naakt wegluchtte uit de hof van Getsemane – hier vinden wij hem terug, nu met een nieuw gewaad: de verrijzenis van Christus doet ook de zijnen verrijzen. De Kerk heeft door de verbondenheid die zij beleeft met hen die voorgingen ervaren hoe werkelijk Christus' verrijzenis en de overwinning op de dood zijn. Christus' verrijzenis en die van hen die Hem gevolgd hebben horen bijeen⁹⁷.

Dat vrouwen de eersten zijn om deze grote daad van God te vernemen is al een teken van een radicale verandering in de wereld. Elf mannen moeten het van vrouwen horen. En dat terwijl vrouwen in die tijd niet aanvaardbaar waren als getuigen – het enige waarover zij getuigen mochten was over hun wetenschap dat iemand wiens overlijden moest worden vastgesteld ook inderdaad overleden was! Deze vrouwen getuigen dat iemand die overleden was uit de dood verrezen is! Het waren de vrouwen die altijd aanwezig waren in het leven van Jezus en Hem gesteund hebben tot het einde van zijn aardse

leven. Hun levens tonen hun dienst, hun volgen, hun rol als voortdurende leerlingen⁹⁸.

In het gehucht Galilea⁹⁹, ten oosten van Jeruzalem op de Olijfberg gelegen, zou de ontmoeting van de leerlingen met de verrezen Heer plaatsvinden – weer een plaatsnaam met de stam 'omwenteling'. Het is nieuw in de geschiedenis dat niet een graf de plaats van verering wordt, maar dat het contact met de Heer daar ervaren wordt waar mensen in zijn naam bijeenkomen. Het graf heeft voor de vroeg-christelijke gemeente nauwelijks meer een rol gespeeld, de latere verering van het heilige graf zou leiden tot de rampzaligheden van de kruistochten...

Petrus en Johannes zijn naar het graf gegaan, zo horen wij in het vierde evangelie, maar daar vonden zij niets dan de doeken die voor Jezus' begrafenis gediend hadden. Dat maakte duidelijk dat Jezus' lichaam niet gestolen of weggenomen was – dan zouden de doeken niet achtergelaten zijn. Maar bovenal getuigden die doeken dat het oude niet terug te vinden was, een nieuwe werkelijkheid was gekomen. Het lichaam van Jezus, dat met zalf en specerijen geconserveerd zou moeten worden, was van gedaante veranderd. Voortaan zou het te vinden zijn waar de gemeenschap rond Schrift en Tafel is. Zij die door de Doop met Hem gestorven en verrezen zijn, zijn opgewekt tot een leven van hoger orde. Wat de boodschap van Pasen inhoudt is slechts daar te doorgronden waar mensen op die boodschap zijn ingegaan en leven als leden van het verrezen volk van God, als lidmaten van het verrezen lichaam van de Heer.